

Híradás az önzetlenségről

Az egymillió hektár,

amely terület beerdősítését tervezzük, okkal-joggal foglalkoztatja nemcsak a szakmai, de az ország egész közvéleményét. Elismerés illeti szakmai lapunkat, hogy rendre helyet ad az ezzel kapcsolatos véleményeknek. Legutóbb *dr. Sipos Árpád* véleményét, kérdéseit, javaslatait és kétélyeit olvashattuk a márciusi lapszámomban.

Azokkal a javaslataival messzemenően egyet lehet érteni, hogy nagyobb önállóságra legyen az ágazatnak a kormányban, valamint hogy döresség lenne eleve lemondani néhány „tájidegennek” kikiáltott fajalkalmazásáról. Az pedig, hogy „...a főhatóság teremtse meg az erdőfelügyeletet...”, szerencsére már jó ideje megvalósult.

A szerző azon vélekedése, hogy „Magyarország termőhelyi viszonyai szántóföldi termelésre alkalmasak...” – messziről nézvést – helytálló ugyan, de csak mintegy hatmillió hektár mértékéig. (Készséggel vállalkozom rá, hogy megmutassam a szerzőnek azt az egymillió hektárt, amely sem gyepgazdálkodási, sem szántóföldi művelésre nem alkalmas, amely évtizedek óta parlagon áll, amelynek az erdősítését tehát éppen tervezzük.)

Azt az aggodalmat sem tartom helytállónak, hogy mindez a „...minisztériumnak akkora terhet jelent, hogy az ültetés végrehajtására már ereje nem maradna”. Szerintem a minisztériumnak csak az anyagi forrásokat és a felügyeletet kell adnia; a tervezést, az ültetést nyugodtan rábízhatja a földek gazdáira, az ágazat jól képzett szakembereire, munkásaira.

Az valóban nagy veszély lenne, ha minderről csak „...néhány ember felületesen beszélne...”, ahogyan a szerző fogalmaz. Nos, ellenpéldaként szabadjon figyelmébe ajánlanom e lap 2000. januári számában közzétett szerény dolgozatomat, amelyben javasoltam, hogy mely erdőtelepítési pályázatok kapjanak elsőbbséget, mely területekre, mely állományokra adjunk támogatást és melyekre nem, mely terveket rangsoroljunk előbbre és melyeket hátrébb. Valóban nem lenne szerencsés ötletszerűen hozzákezdeni e nagy munkához.

A szerző természetátalakításnak, magam inkább természet-helyreállításnak nevezném e nagyszabású programot. Remélhetőleg írása is eredményezi majd, hogy az ágazat irányítói is megfontolják javaslatainkat és közléseinket elgondolásainkat, s örömmel nyugtázzhatjuk, hogy a program jó kezekben van.

Reményfy László

Hazánk középső régiójában, Pest megye keleti térségében található a Tápió-vidék. Természeti értékekben figyelemre méltóan gazdag kistája ez az Alföldnek. Az alföldi róna és a Gödöllő-dombság találkozik itt e tájon. A Tápió-Hajta vidéke Tájvédelmi Körzet, hazánk egyik legújabb tájvédelmi körzeteként, e táj élővilágának fennmaradása végett nyilvánították védetté.

A Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület, illetve Pest megye Önkormányzata 1996-ban létrehozta a Tápió-vidék Természeti Értékeiért Közalapítványt, melynek célja a térség természeti értékeinek feltárása, megóvása és megismertetése. A közalapítványhoz csatlakozott a Tápió-menti Települési Önkormányzatok Szövetsége és Pest megyei testvérmegyéje, Ludwigsburg megye Önkormányzata. Az elmúlt évek során a Tápió-vidék élővilágának megőrzése meghatározó jelentőségűvé vált a két megye partnerkapcsolataiban. A közalapítvány céljai között megfogalmazott megismertetés elsődleges alapvető feladat, mivel a Tápió-vidék természeti értékei még a szakemberek döntő többsége számára is ismeretlenek. A kistáj ilyen célra legalkalmasabb helyén, a Tápiószentmártonhoz tartozó Göboly-járáson vásárolta meg a Közalapítvány azt a területet, ahol a természetvédelmi központ megvalósítható. A terület építési részén a Nagykunsági Erdészeti és Faipari Részvénytársaság tulajdonában volt 2375 m²-nyi belterület. A NEFAG Rt. vezetése önzetlenül támo-

gatta közalapítványunk kérését és a fenti telket tulajdonunkba adta.

Az egyre jobban elanyagiasodó világunkban példaértékű önzetlenség ez a gesztus, amelyre sajnos alig-alig van példa.

A területen fölépülő bemutató-oktató központ a térség 65–70 000 fős lakosságának tájékoztatása mellett az idelátogató külföldiek – elsősorban németek – számára is fontos szerepet tölt be.

A természetvédelmi központ *dr. Boros Ádám* nevét fogja viselni, aki a magyar botanika egyik legnagyobb egyénisége volt és a Tápió-vidéken is sokat dolgozott. Már 1927-ben fölhívta a botanikusok figyelmét erre a vidékre: „ha szép flórájú szikéseket akarnak látni, ilyen célra alkalmas Farnos vidéke Nagykátán túl. Itt közvetlen a vasúti megállónál szép szikések vannak, pár száz lépéssel odább a »Nagynádas«-ban pedig érdekes vízinövényeket láthatunk. Közél esik végül a »Homokerdő« is, hol tipikus Duna-Tisza közti buckaflóra díszlik. E formációk bemutatására egyetemi s más tanulmányi kirándulások tételére, kezdők s külföldiek tájékoztatására Farnos melegen ajánlhatom.”

Az ő általa ajánlott helyszín közelében fog fölépülni a Természetvédelmi Központ. Hetven évnek kellett eltelni ahhoz, hogy az általa megfogalmazott gondolat megvalósuljon.

Az ő nevében is köszönjük a NEFAG Rt. segítségét.

Urbán Sándor
a kuratórium elnöke

